

Misztikus őszi jóslat

Mint őszi szél a csörgő falevéllél,
agyvelőm úgy játszik most veled, halál.
Dédelgetlek, mint az, ki friss reményt lel,
és hosszú bánat után, pattan a zár
beroszdásodott szívéen, szegényen.

Feszés hürként, valami bennem is reszket:
hajós-lelkem a végtelenbe vágyik,
unja már, hogy harminckét éve veszteg...
S ha minden kötél szakad, nem lesz pánik, —
egy kendő sír csak a kikötőben.

S hogy szökve, elevez lelkem hajója,
a kikötőből messze lép az élet.
Romba dől és virág nem nő a romra,
csak sóhaj lesz, mi néha arra téved,
mert valaki zokog egy sírhant felett,

akár rom-kikötő láttán a sirály.

Félhomály

Az arany nap már leáldozott,
bíboros fénnel ég az oltár:
a föld arca, — a megátkozott...
Csend van. S a csendben tikkad a nyár. —
Útszéli fákon lomha fátylak
füstjét szövik ostoba percek.

Kapuk nyitnak. És dermedt gyáarak
torka önti az elnyűtt embert...
Szürke, roskadt munkások jönnek,
— mert húst emészt a gyáarak gyomra, —
zilált sorukra tompán bámul
a karcsú templom süveg-tornya,

s megreng a föld lépteik alatt.

Egy emberként milliók jönnek,
siketülten tavaszra, nyárra;
úgy lépnek, mint az ember fia
léphetett egykor a Golgotára:
mindent feledve s megbocsátva.

Pedig ma hej, be másként kéne...

A vörös nap visszfénye lesújt
az ásitozó, fáradt tájra
és színek, tárgyak és emberek
felszívódnak az esti árnyba.

De hallgasd csak, mily halotti dal
csipkéit hordja a sebes szél!
Tán munkások énekelnek?
Vagy földre szállt a meseangyal
és sok éhes száj most enni kér?

Nem! Nem.. Csak a zöld lombok közt
dalos madárkák búcsúztatják
a könnyel, vérrel zajgó jelent...

És a kisváros utcái közt
megviselt arcú, türelmes,
útszálló váró Krisztusok, —
tán hiába is mutatják
jövőbe sajnó sebeinket.

1943.